

– створення спільних робочих груп для комплексної оцінки діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, вивчення окремих проблем боротьби із податковими правопорушеннями;

– взаємне інформування про виявлені у процесі здійснення своїх повноважень причини та умови, що сприяють вчиненню податкових правопорушень;

– розробка та подання до центральних органів державної влади спільних узгоджених пропозицій щодо внесення змін до стратегії боротьби із податковими правопорушеннями а також змін та доповнень, як до чинного законодавства, так і до підзаконних нормативно-правових актів;

– здійснення спільних цільових заходів з метою виявлення і припинення податкових правопорушень (злочинів), а також усунення причин і умов, що сприяли їх вчиненню;

– вивчення і поширення позитивного досвіду, зокрема і зарубіжного, що призводить до правильного розуміння сутності взаємодії, розповсюдження найбільш дієздатних форм спільної діяльності, їх розвитку та вдосконаленню;

– проведення масово-роз'яснювальної роботи з актуальних питань податкової політики.

Безумовно, даний перелік форм взаємодії не є вичерпним, він може доповнюватися і змінюватися, що, як слід, залежить від: по-перше, криміногенної обстановки; по-друге, від нормативно визначених завдань, функцій прав та обов'язків контролюючих суб'єктів; по-третє, від появи нових державних та громадських органів, які мають відповідні повноваження щодо здійснення податкового контролю; по-четверте, появи (відміни, зміни) видів податків, зборів (обов'язкових платежів), їх податкових ставок [3, с.15].

Узагальнюючи слід відзначити, що саме взаємодія під час реалізації податкової політики забезпечить такий стан взаємозв'язків між його суб'єктами, при якому вони справляють взаємний вплив один на одного та на відповідну сферу діяльності з метою ефективного виконання як загальних, так і спеціальних завдань щодо здійснення контролю за додержанням податкового законодавства, правильністю обчислення, повнотою і своєчасністю сплати до бюджетів, державних цільових фондів обов'язкових платежів, запобігання та розкриттю злочинам та іншим правопорушенням, віднесенням законом до їх компетенції.

Література:

1. Єгарміна В. Д., Контроль сплати податків: проблеми і шляхи їх вирішення // Аудитор України. – 2007. – №1. – 123 с.

2. Лисенко В. В. Загальні положення теорії взаємодії та координації діяльності ц розслідуванні податкових злочинів // В. В. Лисенко. Науковий вісник Академії ДПС України. – 2 (20). – 2003. – 263 с.

4. Рева Д. Р. Правове регулювання податкового контролю в Україні: Автореф. ... дис. канд. юрид. наук. – Харків: НЮОУ, 2005. – 20 с.

ВИМОГИ ДО ДОГОВОРУ ЗАСТАВИ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА ТОРГОВЕЛЬНУ МАРКУ

Олійник Ольга Олегівна

*Здобувач кафедри цивільно-правових дисциплін
Харківського національного університету*

імені В. Н. Каразіна

e - mail: olia_oleynik@list.ru

Ключові слова: договір застави, майнові права інтелектуальної власності, торговельна марка.

Майнові права, що виникають на торговельну марку діють від дати подання заявки до Держаної служби інтелектуальної власності щодо отримання свідоцтва на торговельну марку.

Згідно зі ст. 576 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) предметом застави може бути будь-яке майно (зокрема, річ, цінні папери, майнові права) [1].

Застава є засобом забезпечення належного виконання зобов'язання. Застава не є самостійним договором, а лише факультативним до основного зобов'язання. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про заставу» в силу застави кредитор (заставодержатель) має право в разі невиконання боржником (заставадавцем) забезпеченого заставою зобов'язання одержати задоволення з вартості заставленого майна переважно перед іншими кредиторами [2].

В Україні не існує чіткого визначення договору застави майнових прав інтелектуальної власності, проте є загальне визначення даного договору на основі якого можна говорити про можливість передання майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку у заставу.

З урахуванням ст. 12 Закону України «Про заставу» при укладенні договору застави майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку сторони повинні домовитися з приводу таких істотних умов: *а) на виконання якого зобов'язання укладається договір застави.* Згідно зі ст. 509 ЦКУ зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку [1]. *б) про вартість предмета застави.* Вартість може бути визначена на підставі експертизи або за домовленістю сторін. Майнові права можуть бути предметом застави якщо вони мають майнову цінність: «...не сама річ, а її вартість є основою застави» [3]. На світовій арені існує агентство Interbrand (Великобританія) спеціалісти якого, аналізуючи широту представленості бренду в світі, рівень прибутку на міжнародних ринках, обсяги торгівлі, фінансові дані, визначають рейтинг найдорожчих брендів світу. В Україні практична діяльність з оцінки майна може здійснюватися виключно суб'єктами оціночної діяльності. *в) який саме обсяг майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку переходить до заставодержателя у разі не виконання заставодавцем основного зобов'язання.* Згідно зі ст. 495 ЦК України до майнових прав інтелектуальної власності України відновиться: 1) право на використання торговельної марки; 2) виключне право дозволяти використання торговельної марки; 3) виключне право перешкоджати неправомірному використанню торговельної марки, в тому числі забороняти таке використання; 4) інші майнові права інтелектуальної власності, встановлені законом [1]. Використання торговельної марки надає можливість індивідуалізувати свої товар та послуги та є «ядром» права на торговельну марку [4]. *г) строк на який укладається договір.* Строк не може перевищувати строк на який укладено основне зобов'язання та термін чинності свідоцтва на знак для товарів та послуг. Згідно зі ст.496 ЦК України строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку складає 10 років і може бути щоразу продовжений у порядку передбаченому у Положенні про Державний реєстр свідоцтв України на знаки для товарів і послуг, затвердженого міністерством освіти і науки України 10.01.2002 року.

До договору обов'язково прикладається нотаріально засвідчена копія свідоцтва на торговельну марку, яка є предметом застави та виписка з реєстру свідоцтв України на знак для товарів та послуг у якій міститься відомості, що занесені до реєстру про торговельну марку.

Згідно зі ст. 13 Закону України «Про заставу» договір застави укладається у письмовій формі.

Після укладення договору застави у письмовій формі між заставодавцем і заставодержателем відомості щодо предмета застави можуть бути внесені державним реєстратором однією із сторін до Державного реєстру обтяжень рухомого майна, що регулюється Постановою Кабінету Міністрів України від 05.07.2004 року № 830. Вважаємо,

що внесення відомостей про предмет застави, коли ними є майнові права на знак для товарів та послуг, до Державного реєстру обтяжень рухомого майна необхідно зробити обов'язковим для уникнення ситуацій коли заставодавець міг би уклонитися від забезпечення виконання основного зобов'язання за рахунок предмета застави.

За умови відсутності спеціального нормативного акту, який би визначав вимоги до договору застави майнових прав інтелектуальної власності при укладенні такого виду договору необхідним є чітке дотримання норм ЦК України та Закону України «Про заставу» з урахуванням особливостей майнових прав інтелектуальної власності та порядку забезпечення зобов'язання за ним, адже у державних виконавців не має чітко прописаної процедури по накладенню стягнення на майнові права. У свою чергу державний виконавець повинен діяти на основі закону.

Наявність матеріальних норм про можливість застави майнових прав це вже є прогресивним кроком, проте матеріальна норма мертва без процедури втілення її у життя. Отже доки не має визначення цієї процедури у законі сторони, укладаючи такий договір повинні звернути увагу і на порядок накладення стягнення на предмет застави у разі не виконання основного зобов'язання, прописавши у договорі процедуру та порядок передання майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку.

Науковий керівник: к.ю.н, доц . Бурлаков С.Ю.

Література:

1. Цивільний кодекс України [Текст] [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15/para02551#o2551>;
2. Закон України «Про заставу» від 02.10.1992 № 2654-ХІІ [Текст] [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2654-12>;
3. Цивільне право України: [підручник: у 2-х кн.] / Д. В. Боброва, О. В. Дзера, А. С. Довгерт та ін.: за ред. О. В. Дзери, Н. С. Кузнецової. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – [Кн. 1]. 722 с.
4. Цивільний кодекс України: Науково – практичний коментар (пояснення, тлумачення, рекомендації з використанням позицій вищих судових інстанцій, Міністерства юстиції, науковців, фахівців). - Т. : Право інтелектуальної власності/ За ред. проф. І. В. Спасибо-Фатеевої.-Серія «Коментарі а аналітика». – Х.: ФО-П Лисяк Л. С., 2011. – 592 с.

НОРМАТИВНЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ “СПОЖИВАЧ” ТА СУПЕРЕЧНОСТІ В ЙОГО РОЗУМІННІ

Охота Надія Миколаївна

студентка - спеціаліст заочного факультету

Хмельницького університету управління

та права

e-mail: ohota.nadya@gmail.com

Ключові слова: споживач, кінцевий споживач, Господарський кодекс України, Закон України “Про захист прав споживачів” Цивільний кодекс України.

Захист прав споживачів – це одне з провідних завдань кожної цивілізованої держави, бо незалежно від політичної й економічної ситуації в країні люди купують товари і користуються різними послугами. Необхідність в особливій правовій охороні споживача існує у зв'язку з тим, що в умовах сучасної ринкової економіки споживач все частіше виступає як жертва нав'язуваних йому неякісних товарів і послуг.